

De nu gjældende Bestemmelser om Jagt findes som anført spredte i en Række af Love og ere derfor mindre let tilgængelige, hvilket paa dette Omraade maa anses for særlig uheldigt. En Modifikation af Lovgivningen maa derfor indrømmes at være ønskelig.

Dette gælder navnlig ogsaa med Hensyn til Fredningsbestemmelserne. I den senere Tid er der hvert 3die Aar givet midlertidige Love, indeholdende de Forandringer i de i Loven af 1871 indeholdte Fredningsbestemmelser, om hvilke man til enhver Tid har kunnet blive enig. Den Usikkerhed, der derved fremkommer med Hensyn til det ved Udøvelsen af Jagt saa praktiske Spørgsmaal, hvorlænge og for hvilke Arter af Vildt Fredningen gjælder, maa erkendes at være meget uheldig. Det maa derfor tilstræbes paa dette Punkt at slaa mere blivende Regler fast. Derhos har der vist sig Trang til Udvidelse af Fredningsbestemmelserne til Arter af Vildt, der ikke tidligere have været fredede, og til Ændringer i de om Sagt af-fredet Vildt m. v. gjældende Bestemmelser.

De i den gjældende Lovgivning for Jagtforseelser fastsatte Straffe ere utvivlsomt uforholdsmæssig lave. Hvad særlig angaar ulovlig Jagt paa anden Mands Grund, har man tidligere ikke lagt saa megen Vægt paa det i denne Forseelse liggende Eiendomsindgreb, som man formentlig nu vil være tilbøielig til. Men selv afsat herfra staa de nu for Jagtforseelser foreskrevne Straffe, ifr. særlig Lov af 1. April 1871 §§ 11, 16 og 17, ikke i noget rimeligt Forhold til Forseelsernes Art og Beskaffenhed. Med Hensyn til Paatalen af Jagtforseelser er jo Regelen nu i det væsentlige den, at ulovlig Jagt paa anden Mands Grund er undergivet privat Paatale (af den Jagtberettigede), Overtrædelser af Fredningsbestemmelserne derimod Genstand for offentlig Paatale. Det er i den senere Tid blevet gjort gjældende, at ogsaa ulovlig Jagt burde være offentlig Paatale undergivet. Ministeriet har kunnet gaa ind herpaa, væsentlig af de samme Grunde, som føre til strengere Straffe for denne Forseelse end de nu anvendelige. Den offentlige Paatale bør dog ifølge det hele Forholds Natur betinges af, at den Jagtberettigede fremsætter Begæring derom; ligesom der formentlig ogsaa bør indrømmes den Jagtberettigede Valget mellem, om Sagen skal forfølges offentlig eller privat, saaledes at han, naar han vælger det sidste Alternativ, taber sin Ret til at begjære offentlig Paatale.

Endelig er, som anført, i de senere Aar den Tanke kommen frem, at man her i Landet, ligesom det allerede er flet i andre Lande, burde lægge en Stak paa Udøvelsen af Jagt. Det maa ogsaa erkendes, at efterhaanden som

Folkemængden er tiltagen, Jorden er bleven mere og mere indstykket og hidtil udnyttede Arealer ere tagne under Kultur, kan det Formaal, som en Jagtlovgivning altid bør stille sig, nemlig Vildtets Bevaring, ikke fyldestgøres alene ved Fredningsbestemmelser, om man end vil gjøre dem nok saa strenge; hvortil kommer, at der maa være en Grændse for Vildtets Fredning, udover hvilken man ikke kan gaa, uden at man dels i for høi Grad hindrer Udnyttelsen af Vildtbestanden, dels hindrer den af andre Hensyn — navnlig til Land- og Skovbrugets Interesser — ofte nødvendige Beskydning af Vildtet. Det maa fremdeles erkendes, at der, naar Enhver har Frihed til at udøve Jagt, hvis kun den paagjældende Grundeier ikke forbyder det, altid vil blive et saa stort Antal Jægere, at det hverken staa i naturligt Forhold til Arealernes Størrelse eller Vildtets Mængde. Jagten vil blive drevet af en Mængde Personer, der ikke have tilstrækkelig Øvelse i Brugten af Skydevaaben, hvoraf Følgen maa blive, at der anfjedes mange Dyr og derved paaføres disje usornøden Lidelser; de omtalte Personer kunne desuden ikke kjende eller tage Hensyn til de Grændser, der bør være for Vildtets Beskydning. Endelig bringer det store Antal Jægere Usfred paa Markerne ofte til Skade for Kvæget og Afgrøden. — Under Hensyn til disje Betragtninger har Ministeriet ikke fundet Betænknelighed ved at foreslaa Indførelsen af Løsning af Jagttegn som Betingelse for Ret til at udøve Jagt. Som anført ere Bestemmelser i denne Retning kjendte i andre Lande. Dette er navnlig ogsaa Tilfældet i Tydskland; saaledes har den preussiske Jagtpolitilov af 7. Mars 1850 paalagt enhver, der vil udøve Jagt, at løse Jagttegn, og det uagtet den nævnte Lov væsentlig begrænses Jagtretten paa egen Grund, idet den som Betingelse for Udøvelsen af denne Ret fordrer, at den Paagjældende i et eller i flere til hinanden stødende Sogne eier et til Land- eller Skovbrug benyttet, sammenhængende Areal af mindst 300 „Morgen“ (3: 139 Id. Land). Ministeriet har imidlertid ikke ment at burde foreslaa saa vidt gaende Indskrænkninger i Udøvelsen af Jagt, og navnlig har man ikke villet gjøre nogen Indskrænkning i Grundeierens Udøvelse af Jagt paa egen Grund.

Overensstemmende med de foranførte Bemærkninger er det foreliggende Forflag til Lov om Jagt udarbejdet. — Loven vil naturlig falde i følgende 4 Kapitler: Kap. I. Jagtretten. Kap. II. Fredning og Forbud. Kap. III. Jagttegn og Kap. IV. Straf og Paatale.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer bemærkes Følgende: